

UZASADNIENIE

M. W. (1) oskarżony został o to, że:

I. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu hipotecznego (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank Spółka Akcyjna w P. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokument w postaci fałszywego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank Spółka Akcyjna w P.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

II. w dniu (...) r. działając w celu uzyskania kredytu nr (...) na zakup pojazdu J. (...) na zakup pojazdu (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

III. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu złotowego nr (...) na zakup pojazdu V. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o wysokości rat posiadanych kredytów oraz uzyskiwanych dochodach, które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

IV. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu (...) na zakup pojazdu P. (...) nr nadwozia (...) na kwotę(...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenia o uzyskiwanych dochodach, które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

V. w dniu (...) r. w P. w celu uzyskania pożyczki (...) pożyczka” nr (...) na kwotę (...) zł przedłożył w (...) Bank (...) S.A. nierzetelne dokumenty w postaci pisemnego oświadczenia o osiągniętych dochodach oraz dokumenty w postaci fałszywego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36 oraz podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za rok 2010 czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

VI. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu nr (...) na zakup pojazdu P. (...) nr nadwozia (...) na kwotę(...) zł złożył w (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) nierzetelne pisemne oświadczenie o sytuacji majątkowej tj. wysokości rat posiadanych kredytów oraz uzyskiwanych dochodach, które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank (...) S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

VII. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu samochodowego nr (...)– (...) na zakup pojazdu C. (...) nr VIN (...) na kwotę(...) zł złożył w (...) Bank (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokumenty w postaci nierzetelnego podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za (...)r. oraz rozliczenia rocznego firmy w (...)r., z uwzględnieniem remanentów dotyczące firmy (...), które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę obecnie (...) Bank (...) S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

VIII. w dniu (...)r. w G., jako właściciel przedsiębiorstwa (...) będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów podsumowanie (...) za rok (...), podsumowanie (...) za rok (...)(księga przychodów i rozchodów), rozliczenia rocznego/

okresowego dochodu firmy w roku (...)r. z uwzględnieniem remanentów poświadczył nieprawdę co do wysokości przychodów i rozchodów a następnie przedłożył wyżej wymienione dokumenty podczas procedury zawarcia umowy leasingowej z (...) nr (...), co miało znaczenie dla zawarcia przedmiotowej umowy czym działał na szkodę wyżej wymienionego podmiotu,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

IX. w dniu (...)r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ł., w celu uzyskania kredytu gotówkowego na kwotę(...)zł przedłożył nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków wyżej wymienionej w (...) M. W. (1) co miało istotne znaczenie dla wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) BANK S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

X. w dniu(...)r. w P. działając w celu uzyskania kredytu – limitu na rachunku bieżącym na kwotę (...)zł złożył w Banku (...) S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz nierzetelne dokumenty w postaci podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za 2010 r., oraz Rozliczenia rocznego firmy w (...)r, z uwzględnieniem remanentów dotyczących firmy (...)M. W. (1), które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę Banku (...) S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XI. w dniu (...)r. w P., działając w celu uzyskania kredytu „szybka gotówka dla firm” nr (...) w kwocie (...)zł złożył w Banku (...) Spółka Akcyjna nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych przychodach oraz wyniku finansowym, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę Banku (...) SA,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XII. w dniu(...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu (...) na zakup pojazdu B. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XIII. w dniu (...) r. w P. działając w celu uzyskania kredytu gotówkowego Nr (...) na kwotę (...) zł przedłożył w (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w P. nierzetelne dokumenty w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok (...)oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w P.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XIV. w dniu (...)r. w P. działając w celu uzyskania kredytu (...) na zakup pojazdu C. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XV. w dniu (...)r. w P., działając w zamiarze, aby T. S. doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i uzyskał korzyść majątkową w postaci kredytu połączonego z wydaniem karty kredytowej w kwocie (...)zł

oraz kredytu gotówkowego na kwotę (...)zł, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie mu przestępstwa w ten sposób, że dostarczył nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) M. W. (1),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

XVI. w dniu (...)r. w K. działając w celu uzyskania kredytu nr (...) na zakup pojazdu N. nr nadwozia (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XVII. w dniu (...)r. w P., działając w zamiarze, aby T. S. doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i uzyskał korzyść majątkową w postaci kredytu na zakup kina domowego o wartości (...) zł, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie mu przestępstwa w ten sposób, że dostarczył nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) M. W. (1),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

XVIII. w dniu (...) r. w K. działając w celu uzyskania kredytu nr (...) na zakup pojazdu J. (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach, które miało istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk,

XIX. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę (...) zł udostępnił w celu przedłożenia w banku (...) SA nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków wyżej wymienionej w firmie (...) przez co wprowadził pracowników banku w błąd co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XX. w dniu (...) r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. w celu uzyskania osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego na kwotę (...)zł udostępnił w celu przedłożenia w (...) S.A. nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków wyżej wymienionej w firmie (...) przez co wprowadził pracowników banku w błąd co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XXI. w dniu (...) r., działając wspólnie i w porozumieniu z A. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu w kwocie (...) zł udostępnił w celu przedłożenia w (...) S.A. nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) oraz wydruków komputerowych potwierdzeń przelewów pieniężnych z (...) tytułem wynagrodzenia z umowy o pracę, przez co usiłował wprowadzić pracowników banku w błąd co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań czym działał na szkodę (...) SA

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

XXII. w dniach (...)r. i (...)r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł w ten sposób, że wprowadził wyżej wymienionego w błąd co do zamiaru i możliwości wykonania umowy pożyczki zabezpieczonej fakturami pro-forma sprzedaży samochodów B. (...), A. (...), M. (...), N. (...), czym spowodował szkodę w majątku J. W. o wartości (...) zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

XXIII. w dniu (...) r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego na kwotę (...) zł oraz pożyczki w kwocie (...) zł udostępnił w celu przedłożenia w (...) SA nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) sp. z o.o. przez co wprowadzono pracowników banku w błąd co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań czym doprowadzono (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu sprawy obejmującej przytoczone oskarżenie, **wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie o sygn. (...)**, orzekł w ten sposób, że:

1. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu hipotecznego (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank Spółka Akcyjna w P. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokument w postaci fałszywego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank Spółka Akcyjna w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) lat pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych (zarzut I),

2. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że:

A. w dniu (...) r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu nr (...) na zakup pojazdu N. nr nadwozia (...) na kwotę(...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut XVI),

B. w dniu (...) r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu nr (...) na zakup pojazdu J. (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut XVIII),

C. w dniu (...) r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu nr (...) na zakup pojazdu J. (...) nr nadwozia (...) w wysokości (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46.144 zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut II) ,

D. w dniu (...)r. w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu złotowego nr (...) na zakup pojazdu V. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...) zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o wysokości rat posiadanych kredytów oraz uzyskiwanych dochodach, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut III),

E. w dniu (...)r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu (...) na zakup pojazdu P. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenia o uzyskiwanych dochodach,

czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 46.144 zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut IV),

F. w dniu (...) r. w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pożyczki (...) pożyczka” nr (...) na kwotę (...)zł przedłożył w (...) Bank (...) S.A. nierzetelne dokumenty w postaci pisemnego oświadczenia o osiągniętych dochodach oraz dokumenty w postaci fałszywego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36 oraz podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za rok (...), czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut V),

G. w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu nr (...) na zakup pojazdu P. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) nierzetelne pisemne oświadczenie o sytuacji majątkowej tj. wysokości rat posiadanych kredytów oraz uzyskiwanych dochodach czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut VI),

H. w dniu (...)r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu samochodowego nr (...)– (...) na zakup pojazdu C. (...) nr VIN (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokumenty w postaci nierzetelnego podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za (...)r. oraz rozliczenia rocznego firmy w (...)r., z uwzględnieniem remanentów dotyczące firmy (...), czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...), tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut VII),

I. w dniu (...)r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z J. Ł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego w kwocie (...)zł w (...) BANK S.A. przedłożył nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków wyżej wymienionej w (...) M. W. (1), czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań przez J. Ł. i tym samym doprowadził (...) BANK S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut IX)

J. w dniu(...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu – limitu na rachunku bieżącym na kwotę (...)zł złożył w Banku (...) S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz nierzetelne dokumenty w postaci podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za (...)r. oraz Rozliczenia rocznego firmy w (...)r, z uwzględnieniem remanentów dotyczących firmy (...), czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut X),

K. w dniu (...)r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu „szybka gotówka dla firm” nr (...) w kwocie (...)zł złożył w Banku (...) Spółka Akcyjna nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych przychodach oraz wyniku finansowym, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut XI),

L. w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego Nr (...) na kwotę (...) zł przedłożył w (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w P. nierzetelne dokumenty w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok (...)oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w P. do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut XIII),

M. w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu (...) na zakup pojazdu C. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk (zarzut XIV),

przy czym przyjmuje, że oskarżony w powyższym zakresie działał w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 91 § 1 kk tj. w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. ciągu przestępstw z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) lat pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych,

3. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że w dniu (...)r. w G., jako właściciel przedsiębiorstwa (...) M. W. (1) będąc uprawnionym do wystawienia dokumentów podsumowanie (...) za rok (...), podsumowanie (...) za rok (...) (księga przychodów i rozchodów), rozliczenia rocznego/okresowego dochodu firmy w roku (...)r. z uwzględnieniem remanentów w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poświadczył nieprawdę co do wysokości przychodów i rozchodów a następnie przedłożył wyżej wymienione dokumenty podczas procedury zawarcia umowy leasingowej z (...) S.A. nr (...) , czym wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i doprowadził wyżej wymieniony podmiot do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 243.902,44 zł, tj. przestępstwa z art. 271 § 1 w zw. z art. 271 § 3 kk i art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) roku pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych (zarzut VIII),

4. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że w dniu (...) r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu (...) na zakup pojazdu B. (...) nr nadwozia (...) na kwotę (...)zł złożył w (...) Bank S.A. nierzetelne pisemne oświadczenie o uzyskiwanych dochodach oraz fałszywe zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym (...)– PIT 36, czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań i tym samym doprowadził (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) roku pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych (zarzut XII),

5. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że:

N. w (...) roku (dokładnej daty nie ustalono, nie później jednak niż (...) roku) w P., działając w zamiarze, aby T. S. osiągnął korzyść majątkową w postaci kredytu połączonego z wydaniem karty kredytowej w kwocie (...)zł oraz kredytu gotówkowego na kwotę (...)zł w Banku (...) S.A., swoim zachowaniem ułatwił popełnienie mu przestępstwa w ten sposób, że dostarczył nierzetelne dokumenty w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach T. S. w firmie (...) M. W. (1), co w następstwie posłużenia się nimi przez T. S. wprowadziło w błąd pracowników banku, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań przez T. S. i tym samym doprowadziło Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (zarzut XV),

O. w (...) roku (dokładnej daty nie ustalono, nie później jednak niż (...) roku) w P., działając w zamiarze, aby T. S. osiągnął korzyść majątkową w postaci kredytu na zakup kina domowego w (...) Bank (...) S.A. o wartości (...)zł, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie mu przestępstwa w ten sposób, że dostarczył nierzetelne dokumenty w postaci

zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach T. S. w firmie (...) M. W. (1), co w następstwie posłużenia się nimi przez T. S. wprowadziło w błąd pracowników banku, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań przez T. S. i tym samym doprowadziło (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk (zarzut XVII),

przy czym przyjmuje, że oskarżony działał w powyższym zakresie w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 91 § 1 kk tj. w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. ciągu przestępstw z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych,

6. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego zarzucanych mu czynów, popełnionych w sposób opisany w punktach XIX – XXI, przy czym przyjmuje, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 91 § 1 kk tj. w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, tj. ciągu przestępstw z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) miesięcy pozbawienia wolności i (...)((...)) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych,

7. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że w dniach (...)r. i (...)r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd J. W. co do zamiaru i możliwości wykonania umowy pożyczki zabezpieczonej fakturami pro-forma sprzedaży samochodów B. (...), A. (...), M. (...), N. (...), czym doprowadził J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) roku pozbawienia wolności i (...)((...)) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych (zarzut XXII),

8. Uznaje oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że w dniu (...)r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu gotówkowego w kwocie (...)zł oraz pożyczki w kwocie (...)zł poprzez przedłożenie w (...) SA nierzetelnego dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w (...) sp. z o.o. P. M., czym wprowadził pracowników banku w błąd, co do zamiaru oraz faktycznych możliwości spłaty zobowiązań przez P. M. i tym samym doprowadził (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)zł, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i za to na podstawie art.11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę (...)((...)) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w ilości (...)((...)) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych (zarzut XXIII),

9. Na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu M. W. (1) w punktach 1 - 8 kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierza mu karę łączną (...)((...)) lat pozbawienia wolności i (...)((...)) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę (...)((...)) złotych;

10. Na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu M. W. (1) na poczet podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności okres jego faktycznego pozbawienia wolności w formie tymczasowego aresztowania od (...) r. do (...) r. uznając w tym zakresie karę pozbawienia wolności za wykonaną.

11. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec M. W. (2) obowiązek naprawienia szkody:

- na rzecz (...) Bank S.A. w kwocie (...)((...)) złotych,
- na rzecz (...) Bank S.A. w kwocie (...)((...)) złotych,
- na rzecz (...) Bank S.A. w kwocie (...)zł ((...)) złotych,

- na rzecz (...) S.A. w kwocie (...) (...) złotych,

- na rzecz J. W. w kwocie (...) (...) złotych.

12. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.), zasądza od oskarżonego M. W. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. W. kwotę (...) złotych tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika procesowego, zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł **obrońca oskarżonego M. W. (1)**, działający na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa, adwokat R. T., zaskarżając go w zakresie sprawstwa i winy co do niektórych z przypisanych oskarżonemu przestępstw, jak również z ostrożności procesowej w zakresie orzeczonej kary pozbawiania wolności i zarzucając:

1. w zakresie czynu pkt 7 wyroku – na podstawie art. 427 § 1 kpk w związku z art. 438 pkt 1 naruszenie przepisów prawa materialnego -art. 286 § 1 k.k. poprzez przyjęcie na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych, że oskarżony wprowadził J. W. co do zamiaru i możliwości wykonania umowy pożyczki i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez J. W. w kwocie (...) złotych;

2. w zakresie punktów 1, 2 A-H, 2 J-M, 3, 4 wyroku – na podstawie art. 427 § 1 kpk w związku z art. 438 pkt 1 naruszenie przepisów prawa materialnego art. 286 § 1 k.k. oraz art. 294 § 1 k.k., poprzez przyjęcie na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych, że działaniem oskarżonego była chęć wyłudzenia produktów finansowych od pokrzywdzonych;

3. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. – naruszenie art. 4, 7 i 410 kpk sprzeczna z zasadami logiki doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie faktu regulowania należności związanych ze zobowiązaniami kredytowymi oskarżonego jak i zobowiązaniami leasingowymi, a także nieuwzględnieniu zdarzeń losowych - szkód powstałych w pojazdach i sporów z ubezpieczycielami, które miały bezpośredni wpływ na sytuację finansową działalności gospodarczej prowadzonej przez ostrożnego. Nadto poprzez uznanie, że kwota (...) złotych jaką przekazał J. W. była pożyczką na rzecz oskarżonego, choć pokrzywdzony unikał sprecyzowania jakie relacje finansowe łączyły strony,

4. z ostrożności procesowej – naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu zbyt surowej kary w sytuacji kiedy oskarżony przyznał się do zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów i złożył w tym zakresie szczegółowe wyjaśnienia i wyraził wolę naprawienia wyrządzonej swoim działaniem szkody.

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt 7 zaskarżonego wyroku oraz czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. opisanych w pkt 1, 2 A-H, 2 J-M, 3, 4 zaskarżonego wyroku i wymierzenie stosownej kary za poszczególne przestępstwa w dolnym jej wymiarze, ewentualnie zaś o uchylenie tego wyroku i przekazanie go Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna, i to wyłącznie w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

W pierwszej kolejności zauważyć należało, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie było kwestionowane przez strony w części obejmującej stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego co do czynów przypisanych mu w pkt 2 I oraz w pkt 5, 6 i 8 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny nie znalazł zaś uwzględnianych z urzędu podstaw, które nakazywałyby wskazane rozstrzygnięcia uznać za wadliwe. Mając zatem na uwadze pełną aprobatę stron co do owych rozstrzygnięć w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego i nie znajdując podstaw do ingerowania w nie ex officio, Sąd Apelacyjny utrzymał je w mocy.

Apelujący obrońca oskarżonego zakwestionował natomiast rozstrzygnięcie Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, obejmujące jego skazanie za pozostałe z zarzuconych mu oszustw, to jest czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1, 2 A-H, 2 J-M, 3, 4 i 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Zaprezentowane w tym zakresie wywody apelacji obrońcy, pomimo zakwalifikowania zgłoszonych zarzutów zarówno jako zarzutów naruszenia prawa procesowego, jak prawa materialnego, sprowadzały się w swej istocie do prostej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. Apelujący podkreślał bowiem, iż nie zgadza się z sądową oceną materiału dowodowego, ale nie wskazywał konkretnych uchybień w procedowaniu Sądu w przedmiocie dowodów, co więcej – faktycznie nie wskazywał dowodu, który wadliwie ocenić miał Sąd I instancji. Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego sprowadzały się do wytknięcia naruszenia generalnych zasad procesowych ujętych w art. 4 k.p.k. czy art. 7 k.p.k. W tych zaś fragmentach, gdzie argumentacja obrońcy dotyczyła kwestii skonkretyzowanych, powoływała się na uchybienia rzeczywiście nieistniejące. Apelujący obrońca przedstawił zatem argumentację sprowadzającą się w swej istocie wyłącznie do forsowania własnej wersji zdarzeń objętych postępowaniem karnym, w szczególności własnej interpretacji okoliczności podmiotowych czynów przypisanych oskarżonemu – nie bacząc przy tym, że to właśnie jego wersja zdarzeń – w przeciwieństwie do tej przyjętej przez Sąd Okręgowy – nie znajdowała potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

I tak, w odniesieniu do wyłudzeń kredytów na szkodę różnych podmiotów bankowych, przypisanych oskarżonemu w pkt 1, 2 A-H, 2 J-M, 3 i 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, jedynym w jakiś sposób skonkretyzowanym uchybieniem procesowym, którego dopuścić miał się Sąd I instancji, było – w ocenie apelującego obrońcy – pominięcie okoliczności w postaci spłacania przez oskarżonego zaciągniętych zobowiązań i zaprzestania wywiązywania się z nich dopiero w wyniku załamania się prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Podkreślenia wymagało przy tym, że eksponowana w apelacji okoliczność faktyczną w postaci spłacenia części zobowiązań kredytowych była w sprawie bezsporna i została ujęta w poczynionych przez Sąd I instancji ustaleniach faktycznych. Sąd ten wskazaną okoliczność racjonalnie ocenił, wyprowadzając z niej w rezultacie swojego rozumowania wnioski w pełni logiczny i zasadny – acz odmienny od forsowanego przez obronę. Jednakże w przeciwieństwie do rozumowania obrony – wnioskowanie Sądu I instancji w omawianym zakresie spełniało wymogi swobodnej oceny w rozumieniu art. 7 k.p.k. Prawdłowo zatem Sąd I instancji uznał wynikający z materiału dowodowego niesporny fakt w postaci spłacenia części zaciągniętych zobowiązań, za nie tylko niewystarczający dla wykluczenia przestępczego zamiaru oskarżonego w zakresie przypisanych mu oszustw, ale nawet za okoliczność wskazującą na przygotowywanie przez niego gruntu do planowanych oszukańczych działań. Jak bowiem trafnie zauważył Sąd I instancji, prawidłowa realizacja zobowiązań wynikających z wcześniejszych umów, pozwalała oskarżonemu tworzyć tzw. historię kredytową i zbudować wobec pokrzywdzonych podmiotów własny wizerunek poważnego i wiarygodnego klienta, a co za tym idzie uzyskiwać kolejne kredyty i to na przestrzeni kolejnych miesięcy. W przypadku braku jakiegokolwiek spłaty, uzyskiwanie dalszych objętych planami korzyści, z pewnością – w wyniku świadomości pokrzywdzonych co do braku wypłacalności oskarżonego – okazałoby się niemożliwe.

Nie było zatem tak – jak zarzucał apelujący – jakoby Sąd I instancji wymienioną okoliczność faktyczną pominął w procesie wyrokowania. Jedynie wynik sądowej oceny znaczenia wskazanych faktów różnił się od wyniku, do którego w procesie swojego rozumowania doszedł obrońca. Tym samym, zarzucone w apelacji naruszenie art. 410 k.p.k., nie zostało wykazane.

Podkreślenia wymagało, że wspomniany polemiczny charakter podniesionych w apelacji zarzutów zdeterminowany był niejako specyfiką przedmiotowej sprawy, w ramach której przebieg zdarzeń historycznych, w tym uzewnętrzniionych zachowań uczestników tych zdarzeń, czy podejmowanych przez nich czynności, w tym czynności prawnych, mających za przedmiot zawierania transakcji kredytowych oskarżonego i pokrzywdzonych podmiotów bankowych – był w zasadzie bezsporny. O bycie przypisanych oskarżonemu przestępstw przesądzało zaś odtworzenie faktów z zakresu przeżyć wewnętrznych uczestników owych niespornych zdarzeń historycznych, to jest z jednej strony – zamiaru jaki przyświecał oskarżonemu przy podejmowaniu poszczególnych zachowań, z drugiej zaś strony – ówczesnego stanu świadomości osób reprezentujących pokrzywdzone podmioty, co do faktycznych planów

oskarżonego, wiązanych przezeń z zawieranymi umowami. Wobec takiej specyfiki sprawy, polemika obrońcy aby okazać się uprawnioną, musiałaby zostać poparta argumentacją wskazującą, że wnioskowanie Sądu I instancji w przedmiocie owych przeżyć wewnętrznych stron wykraczało poza obwarowane ścisłymi regułami swobodne uznanie sędziowskie. Tymczasem apelujący zamiast takiego wykazania, zaprezentował prostą afirmację twierdzeń oskarżonego – deklarującego każdorazowo wolę spłaty zaciągniętych zobowiązań – i równie proste przeczenie tym elementom rozumowania Sądu, które potwierdzały oszukańczy zamiar oskarżonego.

W przeciwieństwie jednakże do ocen wyrażonych w apelacji obrońcy, te opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenić należało jako wystarczająco umotywowane i pogłębione. Przede wszystkim zatem, Sąd I instancji mając świadomość trudności dowodowych występujących przy odtwarzaniu przeżyć wewnętrznych osób – ze swej istoty niedostępnych wprost w przestrzeni zewnętrznej – poddał analizie nie tylko treść relacji procesowych stron, ale też zgromadził i przeanalizował szereg okoliczności stanowiących zewnętrzną emanację owych przeżyć, pozwalających odtworzyć sferę motywacyjną i stan świadomości oskarżonego, jak również ocenić szczeroci jego relacji procesowych.

I tak, wbrew temu, co utrzymywał apelujący obrońca, Sąd I instancji miał zasadne podstawy do stwierdzenia, że szczególnie eksponowany w apelacji obrońcy fakt spłacania przez oskarżonego części zobowiązań kredytowych, nie wykluczał działania oskarżonego z zamiarem oszukania pokrzywdzonych przy wszystkich zarzuconych mu przypadkach zaciągania kredytów. Jak była już po tym mowa powyżej, owe wcześniejsze spłaty stanowiły niejako warunek konieczny realizacji planu sprawcy, by oszukańczo zaciągać kolejne kredyty. Bowiem w przypadku kredytów (oszustw) bankowych ustanowienie zabezpieczeń, a nawet częściowa realizacja umowy, jest włączona w plan przestępczy, w celu uzyskania korzyści z co najmniej części niespłaconego zobowiązania, z nadzieją na całość (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w W.z dnia (...) r., sygn. (...)).

Co jednak było w sprawie najistotniejsze, rozumowanie apelującego pomijało zupełnie okoliczność – trafnie zidentyfikowaną i ocenioną przez Sąd I instancji – która sama w sobie przesądzała o istnieniu oszukańczych zamiarów oskarżonego. A mianowicie, że oskarżony kredyty owe uzyskiwał tylko i wyłącznie dlatego, że przedstawiał kredytodawcom nieprawdziwe informacje o kondycji finansowej swojej firmy. Przedstawienie takich informacji przybierało przy tym postać złożonych zachowań oskarżonego, który preparował i przedstawiał w pokrzywdzonych instytucjach dokumenty w tym np. nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokument w postaci fałszywego zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w danym roku podatkowym, nierzetelne pisemne oświadczenie o sytuacji majątkowej tj. wysokości rat posiadanych kredytów oraz uzyskiwanych dochodach, czy nierzetelne pisemne oświadczenie o osiągniętych dochodach oraz dokumenty w postaci nierzetelnego podsumowania Księgi przychodów i rozchodów za dany rok oraz rozliczenia rocznego firmy za dany rok. Nie sposób przyjąć zatem, że w sytuacji wykazania takich zachowań oskarżonego – których wystąpienie oskarżony sam przyznawał – dokonywanie przezeń, podkreślanych w apelacji częściowych spłat zobowiązań, mogło ekskulpować oskarżonego od zamiaru oszustwa. Bowiem – czego apelujący zdawał się nie dostrzegać – podstawowym kryterium rozgraniczenia przestępstwa oszustwa (art. 286 § 1 k.k.) od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. dążył do uzyskania świadczenia przez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, mając świadomość, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy lub nie zawarłaby umowy na tych warunkach, na jakich została zawarta (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w S.z dnia (...) r., sygn. (...)). Skoro zatem oskarżony celowo przedstawiał pokrzywdzonym instytucjom wskazane nieprawdziwe informacje, zdając sobie sprawę, że bez tego nie uzyskałby kredytów, już sam ten fakt pozwalał na przypisanie mu działania z zamiarem oszustwa.

Co więcej, apelujący wyrażając omawiane stanowisko, zdawał się w sposób błędny utożsamiać pojęcie niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., z rzeczywistą szkodą poniesioną przez pokrzywdzonego. Tymczasem pojęcia te nie są tożsame i ustalenie rzeczywistej szkody dokonywane jest w sposób niezależny od ustalenia wysokości niekorzystnego rozporządzenia mieniem, choć oczywiście w niektórych przypadkach wartości te faktycznie się pokrywają (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W.z dnia (...) r., sygn. (...)).

Na błędność takiego rozumowania Sądu I instancji nie mogło wskazywać też stanowisko apelującego obrońcy, który twierdził, jakoby oskarżony zamierzał spłacać kolejne zobowiązania – objęte postawionymi mu zarzutami – ale przeszkodziły mu w tym obiektywne trudności finansowe, dotyczące prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Tymczasem fakt, że oskarżony zawierając poszczególne umowy z pokrzywdzonymi miał pełną świadomość tego, że nie dysponuje środkami niezbędnymi na dokonanie ich spłaty, potwierdzony został nawet samymi twierdzeniami oskarżonego, który wskazywał, że środki na spłacenie należności na rzecz pokrzywdzonych dopiero miał zdobyć za pomocą innych planowanych transakcji (w dokonaniu których przeszkodzić miała mu z kolei już to pogarszająca się koniunktura, już to opóźnienia w uzyskiwaniu odszkodowań za uszkodzenia użytkowanych pojazdów). Wynikało stąd, że oskarżony zawierając z pokrzywdzonymi poszczególne umowy, działał z pełną świadomością braku środków na spłacenie swoich zobowiązań. Pomimo tego zawarł kilkanaście transakcji i to na przestrzeni blisko trzech lat, na łączną kwotę blisko (...)zł.

Równie nieuprawnione było stanowisko apelującego obrońcy w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu w pkt 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, czynu na szkodę pokrzywdzonego J. W.. W tym przypadku brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, jakoby Sąd I instancji dowolnie ocenił dotyczące zdarzeń objętych wymienionym skazaniem, zeznania pokrzywdzonego i wyjaśnienia oskarżonego. W szczególności podstawy takie nie zostały wykazane przez apelującego, który w omawianym zakresie ograniczył się do prostego przeczenia zeznaniom wymienionego świadka (w części, w jakiej Sąd I instancji uznał je za wiarygodne) i równie prostej afirmacji wyjaśnień oskarżonego. Takie stanowisko obrońcy pomijało przy tym okoliczność, że logiką wyjaśnień oskarżonego było podawanie informacji umniejszających jego winę. Obrońca zdawał się też nie dostrzegać bezspornej okoliczności, że pokrzywdzony W. nie przekazał oskarżonemu kwoty (...) zł tytułem darmym, ale – niezależnie od formy prawnej i faktycznego tytułu tego przekazania – czynił to, licząc na zysk. A zatem przekazanie oskarżonemu wskazanej kwoty nastąpiło właśnie z powodu przekonania pokrzywdzonego o wystarczająco dobrej kondycji finansowej oskarżonego, by ów zysk wygenerować.

Dla oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego W. nie miało przy tym znaczenia to – co szczególnie podkreślał apelujący – że wymieniony nie był do końca szczery opisując swoje relacje biznesowe z oskarżonym. Okoliczności tej w pełni świadom był Sąd I instancji, trafnie wskazując, że pokrzywdzony zawierając z oskarżonym umowę de facto pożyczki, zainteresowany był – ze względu na ustalenie lichwiarskiego oprocentowania – ukryciem prawdziwej istoty tej czynności prawnej. Fakt ten nie dawał jednakże jakichkolwiek podstaw do przyjęcia – jak chciał apelujący – jakoby zeznania świadka były nieszczerze także w zakresie, w jakim przyznał w końcu, że przekazanie oskarżonemu pieniędzy nastąpiło właśnie tytułem nieformalnej pożyczki, a pokrzywdzony spodziewał się osiągnąć w ramach tej umowy zysk z wysokiego oprocentowania.

Jednocześnie, w zgromadzonym materiale dowodowym, brak było racjonalnych przesłanek przemawiających za przyjęciem forsowanej przez obrońcę tezy, jakoby pokrzywdzony W. miał rozeznanie w zakresie faktycznej sytuacji finansowej oskarżonego w chwili zawierania wspomnianej umowy. Wskazana teza opierała się wyłącznie na treści wyjaśnień oskarżonego, którego czytelną intencją w tym zakresie było dążenie do umniejszenia swojej winy. Przyjęciu tej tezy sprzeciwiała się jednak – poza wspomnianą wyżej treścią zeznań pokrzywdzonego – także zasady doświadczenia życiowego i podstawowa wiedza z zakresu obrotu gospodarczego. Nawet bowiem przyjmując założenie, że pokrzywdzony przekazał oskarżonemu owe (...) zł z innego tytułu niż pożyczka (np. jako udział tzw. „cichego współnika w interesie oskarżonego), to jednak przyjęcie – jak chciał apelujący – że czynił to tytułem darmym, oznaczałoby że pokrzywdzony działał w sposób nieracjonalny i sprzeczny z własnym rachunkiem ekonomicznym. Z oskarżonym nie łączyły go bowiem żadne relacje uzasadniające taki gest bezinteresownej pomocy. Racjonalne i zasadne była zatem ustalenie – przyjęte przez Sąd I instancji – że działanie pokrzywdzonego miało na celu osiągnięcie w zamian za przekazanie pieniędzy zysków. Z tej perspektywy z kolei – działanie pokrzywdzonego było racjonalne jedynie w sytuacji, gdy nie znał on faktycznej kondycji finansowej oskarżonego. Gdyby bowiem kondycję tę znał, wówczas zdawałby sobie sprawę, że przekazane oskarżonemu pieniądze nie zwrócą się z zyskiem, a nawet że nie zwrócą się wcale. Przyjął zatem należało, że pokrzywdzony, przekazując oskarżonemu kwotę 200 000 zł, działał w błędnym przekonaniu realności spodziewanych zysków. Przekonanie takie powstało zaś u pokrzywdzonego w

wyniku nieujawnienia mu przez oskarżonego skali jego ówczesnego zadłużenia oraz fałszywego przedstawiania przez oskarżonego perspektyw prowadzonej działalności, w tym wskazywanie, że dodatkowe środki finansowe były oskarżonemu potrzebne na ożywienie interesu po okresie sezonowego zastoju.

I w tym zatem przypadku, stanowisko apelującego nie doprowadziło do podważenia prawidłowości rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów i wywiedzionych w oparciu o nie okoliczności faktycznych, dotyczących przestępstwa oszustwa na szkodę J. W..

Bezzasadny – i to w stopniu jeszcze bardziej oczywistym – okazał się podniesiony w apelacji obrońcy zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 286 § 1 k.k., które – w ocenie apelującego – przejawiało się przypisaniem oskarżonemu – na podstawie poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych – znamion wskazanego przestępstwa. Na bezzasadność omawianego zarzutu naruszenia prawa materialnego wskazywało to, że autor apelacji – jak była o tym mowa powyżej – de facto nie zgadzał się z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi (w szczególności dotyczącymi strony podmiotowej przypisanych oskarżonemu czynów). Tymczasem zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest zarzutem sformułowanym w koniunkcji z kwestionowaniem ustalonych przez Sąd faktów. Naruszenie prawa materialnego może być bowiem skutecznie podnoszone jedynie w sytuacji, gdy apelujący nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Naruszenie prawa materialnego ma bowiem miejsce wówczas, gdy Sąd pomimo prawidłowej rekonstrukcji faktów, dokonał wadliwego aktu subsumcji, np. kwalifikując prawidłowo odtworzone zachowania sprawcy według niewłaściwego przepisu ustawy karnej. Tymczasem – jak utrzymywał apelujący obrońca – naruszenie prawa materialnego przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie miało polegać na tym, że Sąd ten przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę, zgodnie z poczynionymi przez siebie ustaleniami faktycznymi – i to z tymi ostatnimi nie zgadzał się apelujący. W sposób oczywisty zaś niezadowolony strona z wyniku dokonanego przez Sąd aktu subsumcji nie wystarcza za dowód jego wadliwości.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że – wbrew stanowisku apelacji obrońcy – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonego, w szczególności apelacja nie wykazała zasadnych podstaw do postulowanego przez obrońcę uniewinnienia oskarżonego. Sąd odwoławczy uznał także, że apelujący obrońca nie wykazał, jakoby postępowanie rozpoznawcze przed Sądem Okręgowym obarczone było wadami i brakami uzasadniającymi potrzebę jego powtórzenia. Z uwagi na to kwestionowana przez obronę konkluzja Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonego ustawowych znamion przypisanych mu czynów – zasługiwała na aprobatę.

W części jedynie prawidłowe okazało się natomiast, stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego, zawarte w zaskarżonym wyroku, **orzeczenie o karze**. Wskazać przy tym należało, że autor apelacji – jak była o tym mowa powyżej – koncentrował się przede wszystkim na podważaniu prawidłowości samego skazania, a rozstrzygnięcie w przedmiocie kary zakwestionował zarzutem ewentualnym. Zarzut ten był zasady w odniesieniu do dwóch z orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej.

Poddając analizie kwestię prawidłowości i trafności dotyczącego oskarżonego orzeczenia o karze, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, iż wspomniane dwie z kar jednostkowych pozbawienia wolności, to jest wymierzona oskarżonemu w pkt 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, kara (...)lat **pozbawienia wolności** oraz orzeczona w pkt 2 wymienionego wyroku, kara (...)lat **pozbawienia wolności** – były rażąco nadmiernie surowe. Trafne okazało się wyrażone w tym zakresie stanowisko apelującego obrońcy, który w ramach podniesionego w apelacji zarzutu, wskazał, że Sąd I instancji nie uwzględnił należycie istniejących w przypadku oskarżonego M. W. (1) istotnych okoliczności łagodzących, dotyczących przede wszystkim jego właściwości i warunków osobistych oraz postawy procesowej i zachowania po popełnieniu przestępstw. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazał żadnych okoliczności, które przy wymiarze kary przemawiałyby na korzyść oskarżonego. Tymczasem – jak nadmieniono powyżej – w odniesieniu do oskarżonego okoliczności takie istniały. Sąd ten natomiast skoncentrował się wyłącznie na analizie okoliczności składających się na znaczną społeczną szkodliwość przypisanych oskarżonemu czynów. Okoliczności te – o wymowie oczywiście obciążającej – zostały przy tym częściowo przez Sąd I instancji przecenione. W tej sytuacji – wobec pominięcia przez Sąd I instancji przy wymiarze kary istniejących w przypadku

oskarżonego okoliczności łagodzących i nadaniu nadmiernej wagi niektórym spośród okoliczności obciążających – zasadna okazała się ingerencja w zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie w przedmiocie kary pozbawienia wolności.

Zauważyć przy tym należało – na co wskazywała lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku – że wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne przypisane mu czyny, w szczególności zaś wymierzając mu wskazane powyżej, obiektywnie wysokie kary (...)lat i (...)lat pozbawienia wolności, Sąd I instancji miał na względzie przede wszystkim kwoty oszukańczo wyłudzonych przez oskarżonego kredytów i pożyczek. Kwoty te rzeczywiście były bardzo wysokie, jako że sumowały się wartości około (...)zł. Przy czym w ramach dwóch pierwszych z przypisanych oskarżonemu czynów, za które wymierzono mu wspomniane najwyższe kary jednostkowe, wielkości wyłudzeń były najwyższe. Rozmiar mienia, do którego niekorzystnego rozporządzenia doprowadził oskarżony swoimi przestępczymi zachowaniami stanowił zatem w kontekście ustalania stopnia zawinienia oskarżonego okoliczność oczywiście obciążającą. Przy miarkowaniu wobec oskarżonego kary nie sposób pominąć jednakże okoliczności – która choć stała się przedmiotem ustaleń faktycznych Sądu I instancji, to jednak całkowicie pominięta została przez ten Sąd na etapie orzekania o karze – że szkody w majątku pokrzywdzonych podmiotów, spowodowane przestępstwami przypisanymi oskarżonemu, zostały w przeważającej części naprawione.

I tak, Sąd I instancji pominął przy wymiarze kary fakt, że ze wspomnianej łącznej kwoty wyłudzonych kredytów i pożyczek zwrócone zostało łącznie ponad (...) zł, co stanowiło ponad (...) łącznej szkody. Jakkolwiek spłata wskazanej kwoty – jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji – nie nastąpiła w całości przed momentem ogłoszenia upadłości firmy oskarżonego, to jednak nie zmieniało to faktu, że w chwili wyrokowania w I instancji, zaległości faktycznie zostały wyrównane do wskazanego poziomu ponad 70%, a do spłacenia pozostawała łączna kwota (...) zł. Pominięcie tej okoliczności stanowiło poważny mankament orzeczenia w przedmiocie wymiaru kar pozbawienia wolności. Jakkolwiek bowiem – jak była o tym mowa we wcześniejszych fragmentach niniejszych rozważań – fakt spłaty wyłudzonych należności nie ma znaczenia dla przyjęcia samego bytu przestępstwa oszustwa, to jednak przy wymiarze kary za to przestępstwo ma już znaczenie niebagatelne. Wynika to z potrzeby należytego uwzględnienia funkcji kompensacyjnej ukarania sprawcy. W przypadku przestępstw powodujących szkodę w mieniu, cel wyrównawczy ukarania realizuje się przede wszystkim w daniu pokrzywdzonemu satysfakcji materialnej. W przypadku gdy sprawca cel ten realizuje, tak iż szkoda doznana przez pokrzywdzonego zostaje w przeważającej części naprawiona, koncentrowanie się przez Sąd przy wymiarze karny wyłącznie na samym początkowym rozmiarze szkody, ocenione być winno jako nadmiernie promujące czysto represyjną funkcję ukarania.

Podzielić również należało stanowisko obrony, że kara wymierzana sprawcy, który – jak miało to miejsce w przypadku oskarżonego W. – po popełnieniu czynu karalnego, ustabilizował swoje życie, w sposób prawidłowy funkcjonował w społeczeństwie i nie wchodził w konflikt z prawem – i to w blisko pięcioletnim okresie, jaki upłynął od popełnienia przestępstw – winna być karą mniej dolegliwą niż wymierzone oskarżonemu kary (...)lat i (...)lat pozbawienia wolności.

Sąd I instancji nie docenił także należycie okoliczności w postaci przyznania się przez oskarżonego M. W. (1) do winy. Podkreślenia wymagało zaś, że taką postawę procesową oskarżony prezentował konsekwentnie od początku procesu, zarówno w jego fazie przygotowawczej, jak i przed Sądem. Przyznanie się do winy w zakresie wszystkich stawianych mu zarzutów, połączone było przy tym z wyrażeniem przez oskarżonego skruchy. O autentyczności owej skruchy świadczyły zaś wspomniane powyżej okoliczności w postaci podejmowania przez oskarżonego starań w zakresie spłaty wyłudzonych należności, jak również jego prawidłowego funkcjonowania po popełnieniu przestępstw.

Nie sposób pominąć także tego, że Sąd I instancji dokonując analizy okoliczności wpływających na wymiar kary, nie tylko – jak wspomniano powyżej – skoncentrował się wyłącznie na okolicznościach obciążających, pomijając istniejące w odniesieniu do oskarżonego okoliczności łagodzące, ale też do tej pierwszej kategorii zaliczył częściowo okoliczności tożsame z ustawowymi znamionami przypisanych oskarżonemu przestępstw. Takimi były bowiem podkreślane przez Sąd I instancji okoliczności w postaci działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, czy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jako stanowiące ustawowe znamiona przestępstw przypisanych oskarżonemu,

powyższe okoliczności przesądzały o bycie owych przestępstw. Ich jednoczesne potraktowanie jako przesłanek wymiaru kary, było zatem niedopuszczalne. Wystąpienie omawianego błędu w rozumowaniu Sadu I instancji w przedmiocie wymiaru kary i uznanie znamion czynów za okoliczności obciążające, powodowało, że ukształtowana w ten sposób represja karna jawiła się jako wadliwa i nadmiernie surowa.

Z powyższych rozważań wynikało zatem, że stanowisko Sądu I instancji dotyczące wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonego M. W. (1) za czyny przypisanemu mu w pkt 1 i 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, pomijało istniejące w sprawie okoliczności łagodzące, uwzględniało w charakterze okoliczności obciążających przesłanki warunkujące byt przestępstwa oraz koncentrowało się de facto głównie na jednej okoliczności obciążającej w postaci wysokości kwot wyludzonych kredytów i pożyczek. Pomijało ono natomiast istotne – wymienione powyżej – dotyczące oskarżonego okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Powodowało to, że tak ukształtowane kary pozbawione były waloru sprawiedliwej i adekwatnej reakcji prawno-karnej na uczynione przez oskarżonego bezprawie.

Prawidłowe uwzględnienie omówionych wyżej okoliczności – którego zabrakło w rozstrzygnięciu Sądu I instancji – nakazywało orzec wobec oskarżonego M. W. (1) za wymienione czyny, kary jednostkowe łagodniejsze niż (...)lat i (...)lata pozbawienia wolności, a zatem kary bliższe dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającego z przepisu art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Wystarczającą – w aspekcie represyjnego, ale także poprawczego oddziaływania na sprawcę, jak i zaspokojenia społecznej potrzeby sprawiedliwości – a zatem prawidłową reakcją prawno-karną w przedmiotowej sprawie, było wymierzenie oskarżonemu kar niższych niż uczynił to Sąd I instancji.

Uwzględniając to, Sąd Apelacyjny, orzekając w pkt I a) i b) uzasadnianego wyroku, zmienił zawarte w pkt 1 i 2 części rozstrzygającej zaskarżonym wyroku orzeczenie o karze, obniżając wymierzone oskarżonemu M. W. (1) kary jednostkowe do **(...)roku i (...)miesiący oraz do (...)lat pozbawienia wolności**.

Brak natomiast było podstaw do dokonania postulowanego przez apelującego obrońcą oskarżonego obniżenia pozostałych wymierzonych oskarżonemu, zaskarżonym wyrokiem, kar jednostkowych, to jest:

- orzeczonych w pkt 3, 4 i 7, kar **(...)roku** pozbawienia wolności,
- orzeczonych w pkt 5 i 8, kar **(...)miesiący** pozbawienia wolności oraz
- orzeczonej w pkt 6, katy **(...)miesiący** pozbawienia wolności.

Kary te – podobnie jak orzeczone wobec oskarżonego M. W. (1) kary grzywny, tak jednostkowe, jak i łączna – mieściły się w granicach ustawowego zagrożenia, ich wysokość należycie uwzględniała dyrektywy wymiaru kary i jako takie stanowiły one odpowiednią reakcją prawno-karną na popełnione przez oskarżonego bezprawie.

Podkreślenia wymagało, że jakkolwiek również w przypadku tych kar Sąd I instancji nie podołał zadaniu prawidłowego zważenia wszystkich istotnych, dotyczących oskarżonego W. okoliczności o charakterze obciążającym i łagodzącym – ingerowanie przez Sąd odwoławczy w wymiar owych kar okazało się niecelowe. Zważyć bowiem należało, że należyte uwzględnienie omówionych powyżej, w odniesieniu do dwóch pierwszych kar jednostkowych, okoliczności o charakterze łagodzącym oraz zaprezentowana powyżej częściowo odmienna ocena okoliczności obciążających, nie doprowadziłaby do orzeczenia w omawianych przypadkach kar łagodniejszych. Wymienione powyżej kary pozbawienia wolności, z uwagi na swoją nieprzekraczającą 1 roku wysokość, były bowiem obiektywnie łagodne i nie przekraczały stopnia zawinienia oskarżonego w ramach czynów, za które zostały orzeczone. Nadto, w zestawieniu z omówionymi powyżej, zmienionymi przez Sąd odwoławczy karami, jawiły się one jako prawidłowo ukształtowane – bo uwzględniające wymogi wewnętrznej sprawiedliwości wyroku w zakresie zróżnicowania kar za czyny charakteryzujące się różnym stopniem zawinienia sprawcy. Tym samym, nawet po należyty uwzględnieniu wszystkich dotyczących oskarżonego okoliczności łagodzących (także tych eksponowanych w apelacji jego obrońcy), brak było podstaw do obniżenia wymiaru którejkolwiek z wymienionych powyżej kar jednostkowych.

Konsekwencją opisaną powyżej zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości dwóch kar jednostkowych, to jest kar orzeczonej za czyny przypisane oskarżonemu W. w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku, była konieczność orzeczenia wobec tego oskarżonego na nowo kary łącznej. Wzmiankowana zmiana spowodowała, że modyfikacji uległy granice wymierzanej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. I tak, po dokonanej przez Sąd odwoławczy zmianie, łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt 3 - 8 wyroku Sądu I instancji oraz w pkt I a) i b) niniejszego wyroku. Były to zatem kary wyznaczające granice kary łącznej od (...)lat do (...)lat i (...)miesiące pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny uznał przy tym, że związek podmiotowo przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami oskarżonego M. W. (1), za które orzeczono wobec niego wymienione kary jednostkowe był na tyle ścisły, że uzasadniał wymierzenie mu kary łącznej przy zastosowaniu metody asperacji, ale zdecydowanie bliższej zasadzie absorpcji, niż kumulacji. Zważyć bowiem należało, że wszystkie te czyny nie tylko były jednorodnjowe, ale też stanowiły realizację jednego przestępczego przedsięwzięcia oskarżonego. Jednakże waga każdego z tych czynów sprzeciwiała się temu, by najwyższa z orzeczonych za nie kar pochłonęła pozostałe.

Uwzględniając powyższe rozważania w przedmiocie kary, Sąd Apelacyjny, orzekając w pkt I c) uzasadnianego wyroku, zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt 9 jego części rozstrzygającej i łącząc kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 3 - 8 wyroku Sądu I instancji oraz w pkt I a) i b) wyroku Sądu odwoławczego, wymierzył oskarżonemu M. W. (1) karę łączną (...)lat i (...)miesiące pozbawienia wolności.

Uwzględniając zaś całość przedstawionych powyżej rozważań i uznając zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego za częściowo zasadne jedynie w zakresie orzeczenia o karze, Sąd Apelacyjny poza opisaną powyżej zmianą rozstrzygnięcia w przedmiocie kary, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

Orzekając **o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze**, Sąd Apelacyjny na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k., po uwzględnieniu sytuacji majątkowej oskarżonego i jego możliwości zarobkowych, w tym również perspektywy odbywania kary izolacyjnej, zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Z tych samych względów, na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), zwolnieniem od kosztów objęto opłatę za obie instancje.

S. S. U. D. M. K.